

IV Premi Banc Sabadell a la Investigació Biomèdica

Barcelona, 18 de juny de 2009

Honorable consellera, senyor president del Banc Sabadell i de la Fundació del Banc Sabadell, senyors membres del jurat, senyores i senyors, molt bona nit. És un honor intervenir en aquest acte de lliurament del IV Premi a la Investigació Biomèdica, que concedeix el Banc Sabadell.

Com tots saben, som en un context de crisis. I dic “crisis”, en plural. Crisis globals: la financera, l'econòmica, la de determinats models productius, però també, trucant a la porta, amenacen la crisi social, l'energètica, l'alimentària i la mediambiental.

Encara més: patim també una crisi de valors socials. La perspectiva de la immediatesa –ho volem tot i ho volem ara– ha substituït les visions a mitjà i llarg termini. El rendiment econòmic s'ha erigit en la pedra angular de les valoracions i les anàlisis de resultats, per sobre del progrés social i humà. L'afany de guanys immediats i l'individualisme extrem han comportat una pèrdua progressiva de valors col·lectius, han debilitat aquesta cultura de l'esforç i del treball tan pròpia de casa nostra. En molt àmbits, els projectes a llarg termini sense cap possibilitat d'assegurar un rendiment immediat queden en segon terme. No era, aquest, el millor escenari per empenyer els recursos humans, els millors recursos humans, cap al llarg i exigent camí de la recerca i la ciència.

Ara som en un moment de crisi. I “crisi” significa “fase circumstancialment difícil”, però l'origen grec del mot feia referència a “conjuntura de canvis”. És lògic pensar que els mals moments empenyen a fer canvis. I ara toca fer canvis. La clau de volta rau a saber quins canvis hem de fer, a saber quins canvis farem.

A Catalunya, malgrat l'obstacle de la limitació de competències i malgrat el gran debat que hi ha en aquests moments sobre el sistema de finançament –que veurem com acaba, però en tot cas patim les conseqüències d'un sistema de finançament injust–, fa temps que es fan canvis. S'intenta corregir el rumb que ha portat a les actuals crisis. I s'ha de fer amb perspectiva oberta; s'ha de fer sense

perdre de vista les altres crisis que amenacen a l'horitzó, a què feia referència al començament.

Passant de la metàfora als fets, sense deixar de resoldre, d'intentar resoldre, amb l'Estat el tema del finançament per disposar dels recursos que Catalunya necessita, des del Govern, des del sector privat, s'impulsen canvis en el model productiu per adaptar-lo als nous temps; es cerquen nous referents, sectors emergents, que ofereixen alternatives a sectors productius caducs o que han esdevingut insostenibles.

El projecte de la bioregió és un magnífic exemple. Generalitat i Ajuntament han impulsat l'organització Biocat, que integra empreses i entitats del sector per promoure la biotecnologia i la biomedicina a Catalunya amb l'objectiu de fer del sector biotecnològic i biomèdic un dels motors econòmics més potents de la Catalunya del segle XXI. Fer-ne un motor econòmic, i, no menys important, convertir en motor econòmic un sector que intenta millorar la qualitat de vida de la població.

No és el mateix generar riquesa especulant amb el terreny, amb el sòl, que generar riquesa innovant en biomedicina i ciències de la salut. És un dels canvis que calia fer, i ja es fa.

N'hi ha molts més, evidentment. I em voldria referir a un en concret, que he insinuat que ens afecta tots, que en major o menor mesura és responsabilitat de tots. És el de recuperar valors col·lectius, el de potenciar valors vinculats al treball, a l'esforç, i de retruc a la innovació i a la recerca científica.

Els valors arrelen amb actituds consolidades en el temps, amb exemples constants en tots els àmbits. Cal prestigiar els exemples i les actituds que volem que marquin el futur de la nostra societat, centrar-hi l'atenció i fer-ne reconeixement, i no caure en el parany de permetre i alabar els exemples negatius que predominen amb massa freqüència a la societat actual.

Des d'aquesta perspectiva, aquest premi que concedeix el Banc Sabadell és una contribució valuosa, és un exemple del que Catalunya necessita: valorar com es mereixen, donar a conèixer i reconèixer, les persones, entitats, empreses i institucions que des de Catalunya fan aportacions a la recerca científica, a la

investigació, a la innovació. Un premi que serveix d'incentiu a la investigació i que a més ofereix exemples, difon exemples, positius d'excel·lència, de valors que cal multiplicar per millorar la nostra societat. Posar el focus, l'atenció, en l'àmbit de la investigació i la innovació en fa un èxit social.

El meu agraïment, hi insisteixo, al Banc Sabadell per la seva iniciativa, per impulsar aquest premi. I la felicitació és poc. Molt més que la felicitació al doctor Joan Seoane pel reconeixement, més que merescut. Ell, com la resta de candidats que hi optaven, és un exemple, un exponent, del camí a seguir. Com a president del Parlament, però també com a ciutadà, els encoratjo tots a continuar, a avançar en l'exigent i difícil camí de l'excel·lència, a fer la millor contribució possible al nostre món.

I permetin-me acabar les meves paraules recuperant una cita que he fet servir més d'una vegada, però que en l'acte d'avui és absolutament indispensable recuperar-la. És d'Arthur Clarke, i diu: "L'única possibilitat de descobrir els límits del que és possible és aventurant-se una mica més enllà, cap a l'impossible." Un missatge que defineix l'esperit de la necessària inquietud científica, l'afany de descobrir, de progressar, però que també defineix l'esperit inquiet, de progrés, de totes les persones que no renunciïn a la idea que les coses poden ser millors, que en cap cas renunciïn a la idea que farem millor les coses.

Moltes gràcies.